

AJÁNDÉK

LÁNYI SAROLTA
VERSESKÖNYVE

NYUGAT

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

1912

KINCSESLÁDA

Kislány, e bánatült, homályos esten
Jöjj mellém. Tedd ölembe fejedet.
Lásd, teleszórva szőnyeg, kerevet
E tarka lommal. Mind, de mind kiszedtem.

Ó-láda kincse volt ez, kedvesem.
Lásd, ott áll, mint kifosztott kis koporsó.
A faragásán mennyi furcsa torzó,
S a zára csillog szép ezüstösen.

E kincseken ám nem szabad nevetned.
Bohókás, régi holmi. Mind szerettem.
És aztán, lassan mind idetemettem . . .
De tapintsd lágy szálait e szövetnek.

E csipke . . . halvány, mint az én kezem,
E bársony . . . selymes, lágy, mint a kezéd,
E tű rubinja csókol, érezed?
Tiéd. Az ékszered majd ez legyen.

Mi zizeg itt e rózsaszín burookban?
Egy-két virágszál . . . illatoztak egykor.
Itt egy levélrom . . . csak egyetlenegy sor,
Kúszált vonások . . . Ah, ezt is odadjam?

Vedd! Vedd az ifjúságom, az is itt van
Ez apró semmiségben, tarka lomban,
A könnyeim, s ezer forró dalomban
Egy csepp az örületből, amit ittam.

És átadom, mit őriztem titokban :
Kevés perceimnek szegényes üdvét,
Sok vágyam hímes pillangórepültét,
Tört szárnyakat s az álmaim is, holtan.

Átültetem beléd az életem.
Reményeim, mik itten szerte vannak,
Gondolatcsodáit fáradt agyamnak,
Az eszmeváram kulcsát s a hitem.

S a szerelmet is átnyújtom neked,
Pedig te is szenvedni fogsz, tudom,
Mint én szenvedtem. Ime, vedd hugom,
Az én szegény tizenyolc évemet.

QUARNERO

Ó, mint szeretlek téged, drága kékség!
Lágyfodró habágyadba fekszem.
Őledben nincs talány és nincsen kétség.

Száz rögbe botlottam már és elestem.
Ó, fogadj be engem, drága víz,
Selyemhintádban ringasd a testem!

A földi bú ma még a partra visz,
S én kilépek partod sziklás kövére,
És fáj a kő, és fáj az élet is ;

De jó majd rám egy csendes nyári reggel.
Akkor örökre habágyadba fekszem,
Halottan és nyitott szemekkel.

DADÁM

Ma Bánat volt dajkám. Öltöztetett.
Szörköntössel horzsolta vállamat.
Csipőmre szöges kinövet csatolt.
A lábaimra gondsarút adott.
Ma dajkám: a Bánat öltöztetett.

Hímes szép ruhám, mit eddig hordtam,
A boldogságszöttet, elrejtette zordan
S a biborfátyolt — fejemről hullt alá
Egész a sarkamig — letépte rólam
Szerelmem égő biborfátyolát.

Halványkék bársonyokba zárta el
A gyöngyöket, mik tegnap még fehéren
Ékitették hajam, vállam, karom.
A csókjaid: ez izzó gyöngyöket
Halványkék bársonyokba zárta el.

És, hogy szemét szigorral rájuk vetette,
Csendes halállal múltak ki a rózsák,
Mik rámfonódtak szívdobogtatón,
Ezer forró emléke pillantásaidnak,
A rózsák . . . Elhervadtak halk halállal.

Dadám, bús asszony, zordonajkú Bánat.
Ó, vedd le rólam vezeklő ruhámat.

Ezen a halálhideg hajnalon
 Rémulten ébredj s ijedve kiáltozz,
 Halljad, hogy messziről valaki átkoz.

Melleden érezz vad lidérchadat,
 Zúdúljon rád rémséges áradat.

Méregkeserű legyen a szád,
 Fekete gyűlölség csapjon le rád.

Börtön legyen szobád, s te rab,
 Kihez nem ér szellő, se nap.

Borzadva sejtsd, hogy nincs senkid se már,
 Meghalt az élet, és él, él a halál.

Ezen a halálhideg hajnalon
 Nagy átokíjj feszíti húrom,
 S nevem nyilát szivedbe szúrom.

TÜKÖR ÉS HALÁL ELŐTT

Feketegyűrűs ez a két szem,
— Sokat szenvedtem, az a vétkem.

Örökre síró már ez a száj,
— Mit ér az élet, ha leélni fáj.

Vékonyak, gyöngék ezek a karok,
— Nem bírok élni s nem is akarok.

Fáradt a vállam és erőtelen,
— Megyek és nem jön senki sem velem.

EST AZ ERDŐBEN

Olyan sötét és titkos ez az út,
Mint egy rettentő, néma barlang,
Egy pokolbéli alagút.

Halk és mozdulatlan lombfalak
Sötétlenek körül, s a szélen
Bús fűzek állnak sorfalat.

Itt-ott megvillan a homályba
Smaragdszín gyíkok hátafénye
S egy fénybogár, tűzívbe szállva.

Titok és csend. De mégis, erre, csitt!
Egy fához dőlve, sírva, roskadozva
Fehérlő árny: egy lány van itt.

S az út végén, hol éppen kanyarodna,
— Halk dúdolása idehallik —
Egy férfi sétál szivarozva.

ÁLOM A TÓPARTON

Hold, az árnyas partra fekszem
S nézem fényes, néma arcod.
Senkim, senkim nincs ez esten,
Nem találtam, csak kerestem . . .
Emberlétből messze estem.
Hold, én únom már a harcot.

Hold, a fényes vízre szállok
Bús csónakja búnak: én.
Víz a víz. Már meg nem állok,
Víz a víz. Senkit se várok.
Hold, a kedvem messze szállott.
Hold, a parton nincs remény.

Hold, ezüst tört küldj nekem,
Küldj a titkos éjen át.
Tör legyen, de fény legyen.
Kín legyen, de kék legyen.
Hold, ezüst tört küldj nekem,
Holdsugárból fényhalált!

EGY LEVÉLRŐL

I.

Feküdjek akkor fekete párnán,
Fekete selyem legyen a párnám.

Felettem valaki fáklyát tartson,
Fesse aranyra viaszos arcom.

Feküdjek árván fekete párnán,
Zizegő selyem legyen a párnám.

Valaki csendben lépjen a csendbe,
Levelet hozzon s adja a kezembe.

Erőtlen kezem fel se bontsa,
Szemem a könyvet ontsa, ontsa,

Könyező szemem ne is lássa,
Szívem érezze: az ő írása.

Szívem se verjen soká azután . . .
Haljak meg csendben aznap délután.

II.

Levél siess!

Döngesd meg a postaszekrény falát,
Hogy börtönödből gyorsan szabadúlj.
S ha majd idegen írások között léssz,
Vigyázz! le ne törüljék himporod:
A drága kéz nyomát. Parfümös nyomát
Küldöd kezének, mely drága nékem,
Drágább minden virágok illatánál.
Mért nem repülsz a városon keresztül,
Mint diadalmas, hófehér madár,
Boldog madár, vivője drága hírnek?
Miért mégy idegen kezeken keresztül,
Közönnyel mások miért nézik azt,
Mi engem édes ájulatba ejt?

De végre mégis meghódolsz előttem,
Mint zord kényúr előtt a hófehér szűz,
Kit ezüst tálcán visznek lakomára.
Zizzen boritékod selyempapírja . . . Aztán:
Kéklő csapatja az imádatos betűknek
Agyamra támad és szívembe gázol . . .

Levél, siess!

Tudom, még meg sem írt, de majd megír,
Ha jókedvébe' lesz. Levél, siess!

I.

Nem ismerhetsz te engem. Nem tudod,
 Hogy hajam hullámzó barna erdő,
 A sátorában megpihenni jó,
 És néha zúg, mint szélbe' lengő,
 Nagy, aranybrokát lobogó.

És nem tudod,
 Hogy a szemem örvénylő, mély titok,
 Mely az arcod ünnepelve rejti.
 Zöldfátyolos, aranyló tükörében
 Nem ismersz önmagadra. Nem tudod,
 Hogy bennem éled egyik életedet.

II.

A másik? Az te vagy, magad, egészben,
 Amit akarva téssz s amit szeretsz.
 A lényed harcbarendelt katonái:
 Pompázatos gondolatsereged,
 Mely szókat ad tolladra s ajkaidra.
 Mely gonddal szítja vágyaid kohóját
 S ambícióid tornyát építi.
 E szép és bátor gondolatcsapat
 Mindent elédbe visz, öledbe visz,
 Amiről azt álmodtad: akarom.
 Csak engem nem hurcolt még prédaként
 A trónusodhoz harcosereged,

A bánat árva szobrát: engemet,
Ki könnyben, könnyen adná át magát,
Uram, a te kezedre. Bús kezesnek.

De ó, engem még sohasem akartál.

III.

És én még várok. Várok. Hisz ma még
A rádvarás öröm, remény nekem.
De nem tudod és én sem tudhatom,
Hogy baktató, fakó évek során
Nem unom-é meg majd várásodat.
Nem zúgom-é be gyilkos unalomból
Az aranytükrot, mely az arcod őrzi.
S fanyar, terjengő, gyilkos unalomból
Nem tépem-é ki szálankint hajam,
Reménytelen dühvel a szélbe szórva
Foszlányait a brokátlobogónak ?!

TALÁLKOZTAM A BOLDOGSÁGGAL

Boldog vagyok, hogy megismerhetem.
Nem láttam eddig még soha s csupán
— Mint mondanák — híreből ismerem.
Azaz mégis, emlékszem, láttam önt
Egyszer, régen, egy kisgyerek szemében...
Hogy önt tegezni szokták, jól tudom,
De megbocsát, nekem még idegen,
Hisz most beszélek legelőször Önnel
S különben is tartózkodó vagyok.

De Ön valóban szeretetreméltó.
Mily bájos ötlet: alig ismerem még
S már méla, zengő húrjait szívemnek
Szép tubarózsaszállal pengeti
És ibolyákkal hinti meg hajam.

A kedvessége könyet csal szemembe
S felbátorít, hogy kérjek valamit.
Legyen szíves és látogassa gyakran
Szülőimét, bátyáim s hugomat.
Fessen derűt az arcaikra sokszor,
Mint engem felvidített most az egyszer.

Mert magamnak nem kérek semmi mást,
Csak azt, hogy költözzék az ő szívébe,
Annak szívébe, ki köztünk harmadik,
Ki nékem Önt most itten bemutatta.
Maradjon hű barátja néki mindig.
Kísérje, ójja drága lépteit.
Oh, Boldogság! ne hagyja el soha
A kedvesem szívét. Ezt kérem Öntől.

De most már elbúcsúzom. Jó napot!

Pompázó, szép virágok,
Harmatos, gyöngeszekfűk.
Hogy dúskál köztetek kezem!
Én belétek temetkezem.

Fonódjatok rám és csókoljatok,
Mert drágák vagytok énnekem:
Az ő kezébe' voltatok . . .
Csókoljatok, csókoljatok.

Ma még virútok illatozva,
De én hervadtan is szeretlek.
Majd zörgő koszorúba fonva,
Titokban kínzóim ti lesztek.

Öleljetek, aszú virágok,
Gyötörve, tépve, marva.
Én aszkéta-kéjjel tépetem
Bús magamat, Akarva.

A testemen tús koszorútok
Piros kis kútakat fakasszon,
Vérezve várjam végemet,
Én bús jegyes, örök menyasszony.

LÁMPA

A pillantásoddal felgyújtasz engem,
Mint villanykörte felgyúl a homályba,
Ha vendégek gyűlnek a bús szobába.

És égve élek : sugárzó, szende lámpa.
Boldogan, büszkén érzem fényemet,
Piros izzásig hevít a szemed.

És égek forrón, fényesen. De mennek
A vendégek már: az örömök s te
Kialszik ekkor a büszke, kicsi körte.

Kihül, kihúny rövidke fénye . . .
S az elsötétült, bús szobába, bent
Tovább hallgat és mereng a csend.

AJÁNDÉK

Szeretném magam átadni neked,
Mint egy kis szobrot, mely asztalodon áll,
Áll és él és szembe néz veled,
Mikor szobádra borúl a homály.

És lennék örök-merev vizavid.
Kis, megszokott tárgy, fémből vagy fából,
Mely a tiéd, igénytelen, szelíd
S egy mosolytalan nőfejet ábrázol.

ARANYVÁR ÉS EZÜSTMADÁR

Te:

Elfeledsz még aznap este.

De pár hét múlva, pár év múlva.

Tudom:

Eszedbe jutok újra, újra.

Feléd úszom

Emlékeid kék tengerén.

Mint egy halott ezüst madár,

Mely alva száll, mely halva jár

Emlékeid kék tengerén.

Én:

A messzi város kövezetén

Hallgatagon, fejem lehajtva

Bolygok.

Nem éltet más, csak az emlékek, a

Régi dolgok.

Az életem kopár mezőjén,

Hol szél sivít csak és vihar jár:

Az emléked fénylő aranyvár

Bús életem kopár mezőjén.

VERSEK TAVASZ FOGADÁSÁRA

I.

Lustán kóvályog tollam a papíron.
A neved, mely szívem tavában úszkál,
Kirajzolom merengve és leírom.

Gyerekkedden cirkalmazott neved
Gyerekkoromba ifjít újra vissza,
Gyerekköröm, mely újra rámnevet.

Egy égve-égő, rejtve-lopva írt név,
Az volt akkor a szerelem maga.

Oh, drága kor! Hogy visszaint még
A gyerekségem tavaszos szaga!

II.

A télből kiáltok hozzád, óh Tavasz.
Fagyott hótól göröngyös még az aszfalt.
Hidegben didergők göröngyös útja.
A nők prémekbe fáznak, a hajuk havas . . .
Te messze rejtező gyönyör, ó most halld
E csüggedt szív jajját. Ki tudja,
Bevárom-é a jöttöd, szép király,
Barátja boldogoknak?

Bevárjam-é a jöttöd, hogyha fáj
A tél, az élet s lelkem. Ha a sok nap,
Mi még felém tart, a napcsapat,
Csupa rém, kísértet s nem tudom,
Mi leng ijesztőn a leplük alatt?

A régi, leányos, fájós reménység
Skáláz szívemben egy árva húron:
Ha ez a tavasz
Gyönyörűbb lenne, letipróbb, vadabb,
Lerészegítne valami dac,
Lennék szilaj, széltől zilált, szabad.
Lihegő, boldog, mámoros lány,
Kiszaladnék a fűszagú tavaszba . . .

Magamat a világtól eloroznám.

III.

Megjött. Most már hiába minden. Megfogott.
Agyamban röpköd, cikázik,
Szívemre ül és kocsikázik
És elkezdődik a régi robot,
A régi láz . . .
Meghajszol, bánt és megaláz.

Mert az igája Mindenki Igája,
Ezernyi lánc és ezernyi gálya
Vár a szegény tavaszrabokra.
Engem is elvisz a sodra.
Én is lerázom
Szép szomorúságom, büszke magányom.
Oh szégyen! itten mindenki bajtárs.
Egy a mosoly és egy a sóhajtás.

I.

Szép lesz, már látom, ez a mai nap.
 Az utca is hangos, boldog, vidám,
 A tél is jókedvű, mert süt a nap,
 S minden szépen, derülten néz ma rám.
 A zöld fenyőkön hó mosolyg fehéren,
 És oszlopos ház túl a zöld fenyőkön,
 Gyereksereg a napsütötte téren . . .
 Megállok itt és vigan nézelődöm.

De int a ház, és bent a házban könyvek.
 A betűk csarnokába járulok.
 A halkszavú ör elem tesz egy könyvet,
 És én mohóan beleájulok.
 Az órák szállnak, s én olvasok egyre,
 Elbódítanak a drága szók, a versek.
 Ködfüggöny hull száguldozó szememre . . .
 A szomszédaim már mind hazamentek.

Én is megyek már. De oly szép az utca!
 Véletlenül boldog vagyok nagyon.
 A téli nap aranyjával befutja
 Arcom, hajam. Szemembe tűz, hagyom.
 A napsugárnak táguljon szemem ki,
 Csiklandozzon a vidám hideg,
 Ne fájjon énnekem ma semmi, senki,
 És én se fájjak senkinek!

De jött az est. Az esti koncert . . .
Lábujjhegyen bementem egy sarokba,
Hová be nem lát se szem, se csillár.
Sötétbe ültem és szívem vadon vert,
Mert tudtam, jön felém a drága kín.
És elindul az est zenéje. Im,
Jön énfelém és rázmúdul a hangsereg.
A hangszerek :
Félelmetes, sikoltozó csodák.
Borzasztanak. Mozdulni sem merek.
Sivító kín fut tagjaimon át,
Mert ezüst hangjai a fuvoláknak
Ezüstszuronyok. Véresre szurkálnak.
A bánatok dobolnak szívemen,
És hegedűhúr minden idegem.
E fájó, síró hangszeren
Vad nótába kap hirtelen
A vak zenész : a szerelem.

TÉLI VIZIÓ

A tájra ráterül a téli csönd.
A havas úton páros, mély keréknyom
Felkigyózik a falun át a hegyre
S az erdészháznál megáll, odafönt.

Itt a tél pihen, itt nem dühöng.
A hó leszáll egy szép novemberéjen
És úgy marad tavaszig, hófehéren
S a tájra ráterül a téli csönd.

Egy ház, a többi közt a legkülönb,
Áll faluszélen, tárt ablakszemekkel.
Benne sok régi lom s egy bús kisasszony,
Fehér és néma, mint a téli csönd.

Egyszer elindult a télbe-hóba,
Lehajtva barna, bús fejét,
Neszelve lépte halk nesztét.
Fázott. Szegény kicsiny cipője ázott,
De ő csak ment, nem nézve hátra,
Valami nagy, szép csoda jöttét várta.

Jött is. Az erdőből egy medve jött
S a bús kisasszony hónyakára hágott
És széttaposta barna szép fejét
A fák között,
Hol senki nem jár, arra, messze, fönt . . .

S a tájra ráterült a téli csönd.

Beköszöntem az életedbe :
Jó estét ! szóltam csendesen,
Bocsánatkérőn, ijedezve.

Jó estét ! — óh, de nem tudtam soha,
Igazában, hogy jó-e néked
A hallgatag esték bús sora.

Hátha hiába, hiába kívánom.
Mi is volna jó néked rajtam,
Szegény, félőnvíg esti lányon ?

Estédbe kopogó késő vendéged,
Bús esti lepkéd mért vagyok ?
Miért, hogy sírva szeretlek téged ?

Valami nyáron, valami kertbe',
Valami lány, ki nem én voltam,
Bekacagott az életedbe.

Pompás ifjúságod reggelén
Vidám jó reggelt más kívánt néked,
Nem én :

Bús esti lepke, késő vendéged . . .

ALÁZATOSSÁG

Üzend meg valami fáradt felhővel
Vagy szellővel:
Élek-e még?

Mert én már elfeledtem ezt is, mindent,
Ami elment.
Én is mennék.

Hogyha éltem, pedig éltem! benned éltem.
Szegény éltem
Most elpihen.

Szerettem is. Bizony mondom: téged mindég.
Ha nem hinnéd,
Vágd ki szívem.

Tenéked ott mindörökre trónusod van.
Úr vagy ottan,
Én bús cseléd.

Már nem tudom, üzend meg egy felhővel,
Vagy szellővel:
Élek-e még?

HALÁLHINTA

Szíven csókolt, körülölelt,
Elkábitott, elcsábitott
Valami. Névtelen még,
De már sejtem, hogy emlék.

Úgy ért ez érzet, mintha esnék
Álomhintán le, szédületbe.
Jó halál ez, ha odavesznék . . .
Lenne belőlem: emlék.

Szálló szoknya, röpködő hajak
Az álomhintán száguldjanak.
Emlékké haljon a bús alak
S a tragédiás ajak.

S csókoljon egy embert szíven
Egy égő emlék: a szívem.

KÉP A FANTÁZIA PRIZMÁJÁN

Él egy szoba egy szürke, furcsa házban.
Nagyon kedves, nagyon tiéd-enyém,
Gondolom és kimondom, tehát: van.

Van. Amint csukott szemmel rágondolok,
Már látom is. Bent enyhe, sárga fény
S elszórva szerte fényből mosolyok.

A falról földig érő drága leplek
Lengenek, mint óriás lepék.
A vázákban holt ibolyák epednek.

Mikor belépsz, szelíden felnevetnek
Az asztal, óra, lámpa és a szék,
S a kis ezüst szoborlány súg: szeretlek.

BÚBAN VIRITÓ TITOK

Csak az én két vállam hordja súlyát,
Csak az én mellem viselje búját
Virító szép titkomnak, hogy szeretlek.
Csak nekem dús, nagy ez a kis utca
És áldott százszor az aszfalt. Ki tudja,
Nem te jártál-e itt esetleg?

Egy órája tán itt voltál magad.
Ruhád surolt sok barna házfalat
S a nő, ki szembe jő velem,
Úgy mosolyog, mint aki téged látott.
(Nedves és nagyranyílt szemekkel.) Látod,
Pedig őt nem fűti szerelem.

Csak én hordozom arcod itt benn,
Csak nekem vagy te minden, minden
S tied vagyok mindennél jobban.
Az izzó, drága bélyeget,
Amit szemed rámégetett,
Viselem fájón, boldogan, titokban . . .

SOK-SOK SOHA

Hiába hí

— Hol sohse jártam, — a távoli kert,
Az idegen, szent, messzi kép,
Sohákba süllyedt szép vidék.

Hiába él

— Kit sohse láttam, — álomból ismert
Csupa fény ember, csupa hő,
Sohákba süllyedt drága fő.

Hiába vár.

Soha eleddig, soha ezután.
Rajtam a mindigvárás átka van.

Hiába már!

Eljő a fáradt életdélután
És össze szomorodik a hajam.

Jajongó énekszóval járok én
A földi úton, másokén,
A dúsak, vígak útján
Értetlenül dalolva, furcsán.

Nem értik, meg se hallják énekem.
Elömlik, szétárad a réteken,
Feléli zöld gyöp, kék ég mosolya,
Csak emberszívben nem hajt ki soha.

A nótámat már únom magam is,
Néha úgy érzem, a hangom hamis.
Pedig csak énem adtam búsan, hiven,
Lassan kiénekeltem torkom s szívem.

Így járok most fáradtan és rekedten
Elmaradt tőlem az, kit szerettem,
Az, kivel elindúltunk, mi ketten . . .

Azóta oly bús koldúsélet életem.
Örömalamizsnát ki adna énekem?
Ki hozná újra vissza ifjúi énekem?

Levetkezem az álmosító csöndben,
 Álomváró, nehéz fejem lehajtom.
 Párnámra permetez a könnyem
 Az esti csöndben.

S levetkezem a nap gondját, buját,
 Az únt ruhákat, — fáradtan, sóhajtón,
 Lerázom testemről a mát,
 E bús ruhát.

Levetkezem nehéz keservemet,
 Mely napról-napra búval öntöz,
 S a kínszoknyát, mely testemre mered:
 Életemet.

Ne fedjen más, ha jő az álom,
 Csak lenge gyolcs, lágy éji köntös,
 Szerelmem hús mezében, így találjon
 Reám az álom.

Álom, te fél-halál, te jóbarátom,
 Óh szállj reám, óh hozd a végem,
 Szerelmem ékes, hús mezébe' várom . . .
 Semmi se fájjon.

. . . Reggelre úgyis eltűnsz. Éledek
 S ott látom összehajtvá szépen
 Álomhalálos-ágyamnál, a széken
 A nyütt ruhát: az életet.

ELREJTEZÉS

Most majd én is sötét kis templomokba járok,
Mint a többiek, a jók, a boldogok,
Csukott szemű, csukott szívű leányok.

Sötét templom sötétjén oh be jó dolog
Sírni, fájni, lakmározni búmat,
Fürdeni forró könnyekben fogok.

Befüggönyzött szivemben nem virúlhat
A vágyvirág se, csak pár vézna emlék . . .
A kín széttépte örömkoszorúmat.

Felejttem azt, mi életembe' nem szép,
Bánom a bűnöm, hamit elkövettem
És elkerülöm azt, amit szeretnék.

És elsiratom azt, akit szerettem.

EGY BUDAI FASORBAN

Csak most nem sírni. Elhaladni szépen
Gyerekleányok kacagó hadánál.
Hüsen nevetni s elvonulni hősen
Ezer vessző között.

Messze maradjon minden, ami fájhat,
A hold se égessen a szívbe száz jajt.
A régi hold elfénylett már, s a nyár is
Búmezbe öltözött.

Csak nem sírni. Megértőn félrenézni,
Összeszokott léptű párok ha jönnek,
Távolból visszanézni és neszelni
Járásuk ritmusát;

S csak menni, menni, végigegyedül,
Leülni ott, hol senki le nem ül,
Hová lebókol, mint hús szárny a szívre,
Búsongó cipruság.

GYÜMÖLCSOLTÁS IDEJÉN

Oh kertész ! ki életfámat öntözéd
A könyvek kútjából, búpermeteggel
És lenyesegetted minden reggel
Az álmohajtások sok gyöngye zöldjét ;

Ki hirtelennőtt, hajlós törzsemet
Merev karóhoz hiába kötötted,
Uj gallyaim mellőle mind. kiszöktek,
Ifjú meréssel dacoltak veled ;

Most, hogy ím virágzom, mert tavasz van,
Oltókéseddel belém metszenéd
Szolgáló, szelid gyümölcsfa szemét :

Én ellenállok néked néma dachban.
Ám messzed el ifjú törzsem. Hagyom.
Így vesszek el, virágosan, vadon.

MEGÁLLT ÉS APADÓBAN

Oh életem elcsöndesült folyója!

Volt, hogy rohantál vad sziklákon át,
A nap tüzét szikrázva szórta rád.

Arany gyönyör, aranyszín szende sajka
Siklott a hátadon, hintázva rajta.

Volt, hogy zuhogtál zajlón és zihálva,
Mint aki titkolt kincseket kutat
A föld alatt, félős, hideg homályba,
Hol rémszemükkel lesnek a kutak.

Voltál a bánat medrében folyó,
Kinban kanyargó könyfolyó.

Voltál a holdnak tükre, holt tükör,
Voltál erő, mely vágtat és kitör.

Voltál a szépség szent patakja
Ezüstlő harmatokat szórva . . .

Most áll vized. Jaj, bár már kiapadna!
Nincs senki, ki hullámodon hajózna,

Oh életem elcsöndesült folyója.

NÉZEK, JÁRKÁLOK . . .

NAIV ÉNEK

Jó az, ha sokan vannak
Mellettem és körültem?
Jó talán ennek-annak,
De én másképp örültem.

Régebben más volt életem
Halk kis szomorúságban.
Mindentől bújtam, féltem
S ott jártam, hol magány van.

Magamban úgy epedtem,
Mint nagyanyáim hajdan.
Egyért volt minden tettem
A bús szerelmi bajban.

Csak ez egyet akartam:
Szeretni. Hogy szeressen,
Akartam, de takartan.
Én rajtam ne nevéssen.

Így éltem, büszke nő, én
A bánatban is vígan.
Magányom szép mezőjén
Az kísért csak, kit hívtam.

Most bárkivel beszélek,
Szemem egyképen ragyog,
Nézek, járkálok, élek,
De senkié sem vagyok.

NAUSIKAA

Már szédültem, már-már elestem.
De hála! velem volt az Isten.

Szívembe száll szelid alázat,
Áldalak téged s áldom a házad.

Áldom asszonyod, gyermeked,
Adjanak örömet neked.

Örömed legyen enyhe, tiszta,
Én csak magamat veszem vissza.

Istennek magam eladom,
Csak téged áldjon meg nagyon.

Légy vidám, boldog, százszor áldott,
Élted csónakjából én im kiszállok.

Meg se billen a drága sajka,
Evezz tovább merészen rajta.

Engem majd eltemet a tenger . . .
Evezz tovább! Sírok . . . Feledj el!

OLEUM SACRUM

Tudod, ami fáj bennem, rajtam, nékem,
S tudod, ami jó van szegény kis életemben,
Azt mind miattad érzem, vérzem, élelem.

Nehézlegű, halálhideg utakra mentem,
— — Álom, álom volt, most emlékezem . . .
S akkor, mint égi láng, jöttél te szemben.

Elbirtokoltad s tartottad kezem.
Kézen vezettél, gyenge gyermeket,
Békés mezőkön, boldog réteken.

Hogy elmegyek most, sok sebemre szent kenet,
Balzsam legyen, örök, igaz vigasz
A legdrágább olaj nekem : neved.

PÜNKÖSD REGGELÉN

Jövel, oh verseimnek lelke, Lélek!
És vess magot szántóföldjén szívemnek,
Hol dús igék és bús dalok teremnek.
Oh Lélek, el ne hagyj, magamba' félek.

Véresre vernek szörnyű szenvedélyek,
Ha nem vagy itt, hogy őket megalázzad.
Szép szókat adj, szerényen hadd imázzak,
Tetőled tudjam, hogy szép létet élek.

Éjek s nehéz napok nemtője légy te,
Versekkel áldj meg, költővé avass,
S én dallal áldlak mindörökre érte.

És verset adj, nagy vágyút, mely övé lesz.
Oh légy velem, ha jön még egy tavasz,
Mutass utat szerelmesem szívéhez.

ZÉLVÉSZ AZ ALFÖLDÖN

Szólok a szélnek, így imádkozom :

„Suhogj e puszta városon
S lelankadt kertembe osonj.

Kegyetlen, kőkevély közönnyel
Bánatlugasomat söpörd el.

Sivító rémség, sívó légfolyam,
Mint a szenvedélyem, légy olyan.

Szelid szellővé, szél, ne langyúlj,
Pehely legyek neked, de nem súly.

Úgy, úgy. Csak zúgj és süvöltve zenélj
Te viccelő vész, te égi szeszély.

E hegyetlen, rossz város nagy homokján
Én nem élek meg, mint a többi sok lány,

Elvágyom innen, szűk ez a határ . . .
Szárnyadra végy, te szörnyű szélmadár,

S amelynek alján él a kedvesem,
A drága hegyre ejts le csendesen.“

gy szólok én a szélnek, — így legyen.

SZONETT ESTE A PARTON

Elmegyek én, most innen elmegyek.
Mellem duzzasztja búcsuzó sirás.
Kő van csak itten, senki, semmi más,
Komor kövek sötétlő kőhegyek.

Szó most ne szóljon, szív se marasszon,
Nem is maraszt. Minek maradjak itt,
Mikor a Messze aranyja vakít
És hív a hold, a hideg aranyasszony.

Ó víz, te vándor, várj, veled megyek,
Ó víz, kiben virulnak fényvirágok,
A partról bátran hűs hátadra hágok.

És elmaradnak szívek és hegyek . . .
. . . Csillagvirág köríti homlokom
És holdsugárból van vándorbotom . . .

BŰN A BÁNAT

megsötétült életemnek napja vagy te mostan,
mert te most is égve-égőn tündökölsz az éle-
temben,

meggyedül vagy, csodacsillag, megsötétült éjje-
lemben,

most is rólad álmodom, mert rólad álmodoztam.

Álmodoztam éjjelenkint s régi verseimben . . .

Minden elment mostanáig, ifjúságom, az is indul.
Félve, fájva kérdem én, hogy kell-e élni még
azontúl?

Indul e kérdés, bánt e félés, fáj nekem már minden.

És csak te vagy vigasz nekem most. Nézni jó
utánad.

Utánad már semmi sem jön, énnekem már
semmi sem kell.

Élessziről csak érted élek. Téged nézlek tárt
szemekkel,

Önytelen. Ha nézhetek rád, akkor bűn a bánat.

A HANGJÁRÓL

Innen már nem hallom a hangodat.
Fény volt a hangod, a fülemben folyt,
Folyó arany, mely zengőn hangot ad,
Fülemben fémlő, fénylő kincse volt.

S miként azon Vazul fülében ólom,
Úgy ül fülemben ércesült beszéded.
Nem hallok semmit, hozzám bárki szóljon,
Nem hallok senkit most. Se mást, — se téged.

A SZEMÉRŐL

Az arcodat már elfeledtem.

... Ó drága arc ...

De rémlik néha színveszetten,

Mint régi rajz.

Szemed még most is perzsel és szúr.

... Ó drága szem ...

S e hív szíven megint te léssz úr:

Tudom. Hiszem.

RÓLA S VÉGÜL MAGAMRÓL

Talán nem is tudok már róla írni.
Kétely fon át, mikor eszembe jut.
Ő az, kiről merengek? — nem tudom.
Elmém eltéved az emlékuton
Mely fénytől ködlik, mint ködös tejút.

Övé a homlok és száj, a hús,
S a szép tekintet, mely rámrévedez?
Övé a név, a szép s a kép egészben,
Mit itt belül botor búval becéztem?
Övé az életem? S jaj, hát élet ez?

Szép macskám, szép ijesztő,
Szemed szemembe ásod,
Titokzatos barátnőm
Oly bölcs a hallgatásod.

Úgy ülsz, mint egy királynő,
Palást a bőröd, bársony.
És látsz csukott szemeddel,
Ülvén büszkén, sugárzón.

Titok vagy, néma bölcsem,
Tudó, ravaszdi macska.
Félek, míg hallgatsz bölcsen: —
Rajtam mulatsz magadba.

ESTI BÚCSÚ

Kislány, eredj aludni már,
Kis ágyad hús ölébe vár.
Aludni menj, mert itt az éj,
Mindenki alszik már, ki fél.

Kisértetes nesz támad itt.
Ne bántsa, kedves, álmaid.
Te akkor álmodj és pihenj rég,
Mikorra jő az éji vendég.

Nekem szól ez a zord vizit.
De nem fél az, ki nem bizik.
Ki nem bizik az életéhez,
Naiv izgalmat az nem érez.

Vagyok náladnál éberebb
S esztendőkkal hitetlenebb.
Én már tudom, hogy rossz az éj,
S aludni jó, aludni kéj.

És mégis elkerül az álom
S az éj neszét szorongva várom,
Majd halkán megnyilik az ablak
S a borzalmak meglátogatnak.

Vezérük: egy vad gondolat
Szíven ragad, ráz, fojtogat, —
Míg végső szómat elsugom . . .
Aludj kislány, aludj hugom.

ELKÖSZÖNT A NYÁR

I.

Erdő, most hozzád menekültem
Én, üzött szegény.
Fák, őrt álljatok körültem
És itt maradjak megkövülten
Itt pihenjek én.

Itt érjen engem ezeregy emlék
S majd egyszer Este . . .
Ne engedj el, ha el is mennék.
Engemet senki nem szeretett még,
Erdő, szeress te.

II.

Kár, — hogy várnak már a varjak
Kár, — hogy halkúl a madár
Kár, — hogy már ujfű se sarjad,
Kár, — hogy elköszönt a nyár.

Jó, — hogy sárga már az erdő,
Jó, — hogy búsvizű a tó,
Jó, — hogy felhő sír, csepergő,
Jó az ősz. Meghalni jó.

ELTÉVEDTEK VERSEIM

Most már, itt magamba sírván
Most már mindet visszahívnám
A sok elmúlt éneket,
A sok bús Jeremiádot
Amit búgtam én neked.
A sok bús Jeremiádot,
A sok dalt, mi téged áldott,
Most már mindet visszahívnám
A sok elmúlt éneket.

Sírva látom: eltévedtek
Szép utakról elszéledtek
Az én véres verseim.
Csak megették, csak megitták
Napjaim és perceim.
Éltem ették, vérem itták,
Elfecsélték lelkem titkát
Szép utakról elszéledtek
Eltévedtek verseim.

Elárvúltam. Ők is árvák.
Kit kerestek, nem találták,
Tán nem él, tán nem is élt...
Csak az emlékek kinoznak
Csak egy régi bú kísért.
Megszülettek s megkinoztak
Verseim, e kósza rosszak.
Kiért lettek, nem találták.
Már nem él. Tán nem is élt...

I.

Hol van a szép ezüstfej,
Megmentőm, drága holdam?
Egemen akkor tűnt fel,
Mikor félhalott voltam . . .

. . . Utam állta az erdön
Vadszavú martalóchad.
Sikoltoztam kesergőn,
De elvágták a szómat.

Úgy álltam ott törötten,
Rémlátásos sötétbe.
Halált ígért köröttem
Az erdő kósza népe.

Kiáltó szám befogták,
Féltek a nyomorultak
S miként a gyilkosok szokták:
Ruhámra sorsot húztak.

S mikor már minden elborúlt
S már nem lehetett rosszabb:
A vak éj megvilágosult
És megfutott a rossz had.

Engem otthagytak szépen, épen.
Nem értettem a dolgot
A hold átment az éji égen,
Felnéztem rá. Mosolygott . . .

Így álmodtam és így igaz.
 Örök holdam te vagy,
 Most és mindig, a sírig az.
 Ne hagyj el, oh ne hagyj.

Te vonzod lelkem tengerét,
 Fényességes delej!
 Feléd folyik, mindig feléd
 Nyugtot sehelse lel.

A lelkem vészes óceán,
 Hulláma nem pihen meg.
 Állj meg és nézz le ó reám
 Partján a szerelemnek.

Ha messze mégy, se hagynak
 Békén bösz habjaim:
 Kiáradnak, kicsapnak
 Gyűlölség partjain . . .

. . . Oh hol vagy, szép ezüstfej,
 Drágám, én drága holdam?
 Ne menj el, ó ne tűnj el,
 Hisz még boldog se voltam.

I.

Ha meg lesz már a temetés,
És domborúl a rózsasírdomb,
Te akkor kedves messze léssz,
És senki sem lesz majd, ki hírt mond.

Én gyászolok csak, árva hív lány,
Az áldott, megjelölt helyen.
Az ifjúságom drága sírján
Sirkő az emléked legyen.

II.

Hű szó ez mind, s hüen tiéd a bánat:
Olvadt ezüstpalást, mely izzva rádforr.
S a szó mind elkisér és száll utánad,
Nyomodba leng, mint jószagú virágbor.

Virágborillat, vágyó búm, követ
S a régi rózsák porladó bozótja
Bekússza emléked, e sirkövet
S szent szirmait versem szívedre szórja.

RAJONGÓ VERS

Ó Lira, bársonyhomlokos,
Szikrázófürtű férfianguyal,
Te drága vendég, szép, okos,
Szelíd szemmel és aranyhanggal:

Ó Lira! sir a költő, lásd
Szenteld te dallá e sírást!

Ó lépj magányos nőszobámba,
Hol várok ébren, és egyedül!
Szívem kigyúl, ő lesz a lámpa,
S a bűm terítem szőnyegedül.

Így várlak én, mert földi férfi
Megszentült vágyamat nem érti.

Te ifjú szent, szememre hints
Vizéből vízióknak,
Amelynek minden csöppje kincs,
Dús kincse bús síróknak — — —

E bűvös vízzel hints meg újfent.
Kigyúl szívem, a csodalámpa . . .
Ó Lira, bársonyhomlokú szent
Jövel magányos nőszobámba.

TEMPO DI MENUETTO

Zenét, zenét a kisleánynak!

Ne vágyjon rá hiába,
Már táncra áll a lába,
S kis ifjak mellette várnak.

Zenét, zenét a kisleánynak!

Orcája rózsá, rózsavánkos,
Lejtős a zsenge válla,
S a szemé láng, s a haja szálldos.

Zenét! Már indul, meg nem állja . . .

Nyugodtan várni rossz sokáig,
S a földhöz rúgja friss bokáit,
Mint vad csikóka, csöppnyi táltos.

Sóhajba lobban szenvedélye:

Ó hogyha jönne csengve már most
A tánc szilaj, szeles zenéje,
Csak jönne zengve már feléje!

De most, hamar, amíg nem álmos.

DUKAI TAKÁCS JUDITNAK

Szólj régi, régi költőasszonyom,
Ki szoknyád súlyos selymeit közönnyel
S a pruszlikod kissé kivágva hordtad
S szemed bús férfiakra ráemelted
Akármikor, pedig tisztos valál.
Titokszemed merengve künn sötéltet
Ha jött az est, s ágyaszobád sötét lett
S az udvarházban bortívó urad
Egyéb urakkal zajba dáridózott,
S asszonybarátaid már szunnyadoztak
(Koránfekvő kis nőruhás tyukok), —
Te akkor ébren csillagot kerestél
S az éjbe nézve, égve, félve élve
Tenéletedbe látni megtanúltál.

Ó régi költő, költőasszonyom,
Jobb volt-e így, jobb volt-e így neked?
Kellett a köny s a bús megismerés,
Hogy élted asszonyélet, semmi más?
Kellett, hogy fájjon ez a sok kevés,
Mi csak neked kevés, mert más elégli.
Kellett, hogy életedbe így beláss?
S amíg egyéb nőt duhaj férj ölelt,
Szelid szíved te lúd tollára tűzted
És írva, sírva vártad bé a hajnalt . . .
Jobb volt, hogy megdaloltad éneked?
Szólj régi, régi költőasszonyom,
Jobb volt-e így neked?

AKI VOLT ÉS AKI LENNE

Uram, alázatomban kopogtat :

Amit énbőlőm kiloptak
A lélek hol van?
Egedet merről ostromoljam?

Hogyan kérem és hol keressem
Azt, aki voltam
S az, ki leszek, az árny-én hol van?

Engedd az arcát hogy kilessem,
Ki messze él még,
S kivé válnék, ha addig élnék.

S engedd: még egyszer rámneveessen
Az, aki voltam,
S kivé még visszaváltozom, de holtan.

GELLÉRTHEGYI BOSZORKÁNY

Gellérthegyre éj szakán
Álom lába fölviszen.
Vár a hold, a kósza lány,
Búmat néki fölviszem.

Fényes arcát elfedem
Fellegével búmnak,
És a fák a zord hegyen
Feketébe fúlnak.

Lent nehéz víz hömpölyög,
És a lámpák őrzenek,
Méláznak a víz fölött,
Mint magányos őrszemek.

Állok fent a hegyfokon
Én, élő alázat,
Házak hátát számolom
S nem lelem a házad.

Gellérthegyről hajnalon
Ébredésem lök le.
Lent már vár a fájdalom
És kísér örökre.

Mostmár jöhetne régen várt uram,
Erős úr s mégis lágyszavú, szelíd,
És én megérezem, hogyha közelít.

Hogy ily korán kidőltem, fáj ugyan,
De eljön ő, a jó vigasz fia,
Fáradt szemem le kell csókolnia.

Ő el fog szenderíteni szép szavakkal,
E reszkető térd végre elpihen
S egy hús tenyér békíti meg szívem.

A lámpa égjen, s álljon néma ajkkal
Fölöttem ő. Ó, már mindegy nekem,
Halálom lesz-e ő, vagy kedvesem.

Szép volt, fehér, kietlen,
Korán, mikor még senki sem járt
A téli szép ligetben.
Csak dérült, törpe bokrot
Láttam guggolni egypárt,
Mint abroszon a csokrot.

Finom derét a reggel
Mindenhová beszórta titkon
Parányi jég szemekkel.
Ó gyász ez, nem fehér ez.
Bár inkább mindent hó borítson,
Hisz nemsokára tél lesz.

Bár jönne most a tél már!
Havas ha vón már a liget,
Ahol ma még a dér jár!
Csak hullna már a hó,
S behintené e hűlt szívet
Halotti takaró.

Az elszegényült kerten át,
Mely meghajolt a tél előtt,
Egy kényes, ékes, drága hintó
Hajtott ma délelőtt.
Pompás, szilaj-szép pejlovak
Röpítették a bús úton
Az elszegényült kerten át . . .
Hogy ki ült benne? nem tudom.

Az elszegényült szíven át,
Mely meghajolt a tél előtt,
Egy kényes, ékes, drága hintó
Gázolt ma délelőtt.
A vágyam vásott, vad lova
Röpítette a bús uton,
Az elszegényült szíven át . . .
Hogy ki ült benne? Ó, tudom.

GALOPP

Ó de szép a nyárreggel!
Minden fűszál mosolyog.
Hű lovászom fölnyergel
S vígan kilovagolok.

Drága állat, jó lovam
Vidoran viháncol,
Mint a szélvész, úgy rohan,
Mint a villi, táncol.

Ifjú kedvvel nyargalok,
Míg a völgybe érünk,
Véget ér a vad galopp,
Ott lesz pihenésünk.

Parancsolom: Itasson,
Ha megpihent az állat.
Szól a lovász: Kisasszony,
De szép, de szép, ha vágat.

Én állok, büszke delnő,
Mint kit Jókai látott.
Távol úszik egy felhő,
Innen ép arra látok.

És eszembe jut sok dolog,
Sok titkos, átkos álmom,
Rossz kedvesemre gondolok,
Kit nem szabad ma látnom.

Se ma, se máskor nem szabad.
Ó, hogy ezt így kiállom,
Ó, hogy nincs üdv az ég alatt!
... Ó hogy ez már nem álom.

Nincsen lovam, lovászom,
Nem vagyok büszke delnő,
Nyár sincs már, ázva fázom,
Csak bánat van, csak felhő.

ÓHAJTOZÁS AZ ELMENT ÉV UTÁN

Itt ült vagy félszáz héten át
A nagy madár, a vad madár.
De elrepült riadva már.

Kevély szemével égbe lát,
Szivárványos a tolla mind,
Ezerszín szárnya rámsuhint.

Ó nagy madár, gyors évmadár,
Ó boldog óév, drága múltam!
Elé marasztva mért nem hülltam?

S hogy elröpült riadva már,
Szárnyára mért nem kaptam én is?
Hisz tolla fénye az enyém is.

A boldogság emléke ül
A tollán, — szép aranypor.
De elrepült, már fennrepül . . .

Ó mért nem én is akkor? . . .

VERS POSTHUME

A sápadtságom nem világít,
Nem fogják tudni, hogy ki járt itt.

Piroslott arcom, eltakartam,
Nem fogják tudni, mit akartam.

Nem keresték a könyvem kútját
És hogy dacoltam, azt se tudják.

Hiába mégse éltem. Voltam.
Majd észrevesznek hülten, holtan.

TALÁLKOZÁS

Nem nézek arra, nem, nem! úgy-e nem?
Pedig már észrevett és énfelém tart.
Valami furcsa, fájós félelem,
Félős öröm fogott meg és belémmart.

Magamba bukva érzem szégyenem.
Forró, fullánkos ujjak zord sora
Trillázva száguld végig énemen.
(Ó én! szilaj, százhangú zongora.)

E vad játékost én már ismerem.
És hallgatom hideg, nehéz haraggal,
Késéles ujjá még vérzőre vagdal.
Mikor lesz végre vége, Istenem?

És ime vége már. Talán korán . . .
. . . Gyors kézfogás, rekedtes kis szavak . . .
S egy bágyadt, hűvös pillantás alatt
Elül a vágyjáték a zongorán.

REMÉNYTELENSÉG FOKÁN

Nagyon szeretni volna jó ma
Beleülni a szerelembe,
A felvirágozott hajóba.

Evezni szépen messze, messze
Szelíd örömhullámokon
S a szívem szikrás vágy epossze.

Hullám hűsítse homlokom
S talán ki kéne kötni este
Távol lilázó partokon.

Téged szeretni volna jó!
De nem te vársz a messzi parton
De nincs remény, de nincs hajó!

RÁOLVASÁS

Beteg légy, árva csüggeteg,
Álmatlanul ki hajszol álmokat
Kit élő nem keres, halál se látogat.
Légy megalázott bús beteg.

Ó nem sokáig, csak ép míg megérted
A messziből felédzenélő bánatot
A délutánba búsongó harangét
Mely néma perceidnek bájt adott.
Távolba görgő tompa kocsineszt.
Titkon, sietve jött, talán teérted . . .
Szép zengő bálba elvitt volna téged.
Dióhéjadta vertarany ruhába.
De nem mehetsz, mert még szegény beteg vagy
Beteg, szerelmes csalfa kis sugárba,
Mely bús szobádba huncutúl betéved,
Amíg szívedben szomjas vágyat éget
Halálnak harmatát pilládra hintvén . . .
. . . Hűs sírba sírva vágyó légy te. Mint én.

Ó szent zavar, ó boldog rezzenet!
Minden szerelmek áldott társai.
Nektek szívem többé nem tárja ki
A búbezárta ajtót.

Se szédület, se szégyellős öröm
Hozzám titokba többet már be nem lép.
Nem ámit többé sem remény, sem emlék
Nem sírok, nem sóhajtok.

Akárki néz, nem nézek vissza rá
És pírban sem gyúlok ki hirtelen.
Bezárkózom. Ne lássák dísztelen
Szegény, szegény szobámat.

Magam leszek s nézem ferdült mosollyal,
Hogy éltem mint sötétül egyre jobban,
Sötét függönyt mint fon-szó ablakomban
A szörnyű pók: a bánat.

CSENDÉLET ÜVEG ALATT

Csillogó tálcák márványalapon,
Mind csupa ezüst,
Sok szöglet és él, mind ég a napon,
Mert a nap besüt.

A napsugárban csillagmódra csillan
Pár cukormorzsa,
A falról irigyli egy árva villany,
Nincs, ki eloltsa.

Az asztalon a reggeli lapok
Szétszórva, dűltan,
A fogason kalap, sétabot
Mereng gyanútlan.

Egy férfi él még és néz itt, a csendben
Az ablak előtt
S a tükörmása nézi véle szemben
Ugyanazt a nőt.

TAVASZ SZÓL

Leány, derekad mért remegő,
Mint fiatal fa, amit a szél ráz?
Szemed beborúltan hova méláz?

(Ne félj, mert te vagy a nő, az erő.)

A napnak, ahogy vagy, add oda magad,
Kék ereden át hadd tüzesítse véred,
Ne félj, ha perzsel, ne bándd, hogy éget.

(Láncot kovácsolj, ami nem szakad.)

Csókláncot forrassz abban a tűzben,
Mert tart az örökkön, rozsdá se sérti
És amit őriz: boldog alázat.

Hamikor eljön érted a férfi,
Ahogy itt állasz kipirúlva, szüzen,
Add oda, add oda, add oda szádat.

LANYNAK ÍGY KELL

Nem. Tavasz, te kecses ördög,
Nem lehet és nem szabad.
Csókcsöngöd hiába csöngött,
Nem hallgatom meg szavad.

Lánynak így kell, lánynak így jó,
Szemlesütve, szájlezárva,
Nem pedig, ha hív a kígyó,
Veszni bűnbe, veszni kárba.

Vállam hogy buba görnyed
És szemem ha messze int,
Ejtek egy-két könnyü könnyet,
Aztán víg vagyok megint.

Hogyha fáj a fény szememnek.
Elmegyek a napsütésből
Bús sarkában hűs teremnek,
Ott járkálok majd le és föl.

Ottan élek s míg bevárom,
Év az évre mint szalad,
Elbúcsúzik ifjúságom
És a csóklánc elszakad.

ZELÍD PLATÁNOK ALATT

égebbe egyszer én anyámmal jártam,
ol most szelíd platánok állnak.
em most, nem itt. Egy messze, régi nyárban.

ötét fonatján napsugár ült
z én ifjú anyámnak,
mint akkor egy korhadt padra rádült.

shér nyakán kis fénylepkék cicáztak
zint szórva, százan
a fákon fönt ezüst fecskék cikáztak.

éztem, körül minden hogy szendereg.
sak én vigyáztam:
itárt szemű, komolyka kisgyerek.

nyám kezét néztem, mi hosszú s halvány
lajd hirtelen hideg lett
felijedtem, panaszló hangot hallván.

kínok távolából e hang hozott hírt
iadt, rémült szívemnek.
. Ó első szörnyű, szörnyű hír! . . . Anyám sírt.

HA VALAKI ÍGY ÍRNA

Figyelj kisasszony kérlek. Én vagyok,
Ki sóhajtásaid megszámlolom
S becézve, féltve tenyerembe fogva
Megcsókolom e bús galambokat.

Én, én vagyok, ki bánatos szemednek
Mindegyik rebbenős mosolyvirágát
Titokban fölszedem az út porából
S elrejttem szívemen, bársonyburokban.

Én megtaláltam és meg én kötöztem
A vágyadat, e hűzemű kutyát,
Kit elkergettél, föl kutatni messze,
Vajh él-e, él-e érted valaki.

Figyelj tehát, mint én terád figyeltem,
Hallgasd szavam, mint én hallgattalak,
Nézd két szemem, csak téged néznek ők,
Fogadd szívem, kisasszonyom, szeretlek.

A GONDOLAT . . .

A gondolat, mit elküldök tehozzád,
arútlan, roskadó, szelíd zarándok,
Merengve járja messze utak hosszát.

itokba jár. Zajt lába lépte nem kelt.
éhol lerogy s csókolja halk fohással
A szent röget, mit lábad lépte szentelt.

ar mindenütt, hol régen néha voltál,
ol hangod élt és szólt, mert szent a kegyhely
útemplomokban, hol emléked oltár.

estét már nem hevítik földi lángok,
zemében égi téboly réme leskel,
lár rád sem emlékszik a zord zarándok:

A gondolat, mit elküldök teérted . . .
. . Talán, ha rádakadna mégis egyszer,
lfutna kábán, azt hinné: kísértet . . .

NYÁRFA

Fölöttem nyájas nyárfa sűg
Fülembe méla verseket . . .
Halkan homályba hág az út.
Titokba', lassan este lett.

Ó drága nyár, ezűstös végig,
Lombod, mint lelkem, reszket,
Költő vagy és fölérš az égig
S búmat az égre fested.

STRÓFÁK LELKEM HALOTTJÁRÓL

I.

Csak addig éltél, amíg én akartam.
Meghaltál, mert már nem szeretlek.
Ravatalon vagy, letakartan,
Holnap kivisznek, eltemetnek.

Én gyászolok csak, senki más,
Nem vagy halottja másnak,
Sírodnál sem lesz sok sírás,
Tán el is feledlek másnap.

II.

Élőnek édes szerelem,
Halottnak hűvös hála . . .
Azért mégis itt lesz velem
És én ott leszek nála.

Megöltem s most vele megyek.
Halotti ingre vetkezem.
S miként a hindu özvegyek:
Urammal eltemetkezem.

ÁLDÁSBA FULT ÁTOK

Hej asszonyok! most nézzetek reám
s köröttem álljatok, amíg beszélek
s ha jönnek erre férfiús veszélyek,
fedezzen engem asszony és leány.

Tudom, hogy el fogtok takarni majd,
hisz eddig is, mindig . . . de megbocsátok,
mert érzem: bennem, rajtam rág az átok,
sötét virág. mely lelkemből kihajt.

Ki, mint szegény magam, reményevesztett,
nem várhat mástól az vigasztalást,
kit eltakar a gögös daczpalást,
az elvonul s a győztesek ti lesztek.

Ti lesztek boldogok, szépek, nagyok.
. . . De azt, ki tőlem elment, ne ölelje
senki. Társát köztetek ne lelje,
legyen boldogtalan, mint én vagyok.

Bántsátok őt nővéreim ti, népem.
Vagy mégse. Mégis . . . lányok, szeressétek őt
s mely nékem néma már, száját, a hitszegőt,
hazug száját csókoljátok le szépen.

TARTALOM

Kincsesláda	La
Quarnero	
Dadám	
Nyíl	
Tükör és halál előtt	
Est az erdőben	1
Álom a tóparton	1
Egy levélről	1
Vers	1
Találkoztam a boldogsággal	1
Cilicium	1
Lámpa	1
Ajándék	1
Aranyvár és ezüstmadár	2
Versek tavasz fogadására	2
Bús tréfálkozás	2
November	2
Téli vízió	2
Az alkonyati vendég	2
Alázatosság	2
Halálhinta	3
Kép a fantázia prizmáján	3
Búban virító titok	3
Sok-sok soha	3
Az éneklő koldus	3
Esteli és reggeli melankólia	3
Elrejtetés	3
Egy budai fasorban	3
Gyümölcsoltás idején	3
Megállt és apadóban	3
Nézek, járkálok	4
Nausikaa	4
Oleum sacrum	4
Pünkösöd reggelén	4

	Lap
özélvész az alföldön	44
azonett este a parton	45
Bűn a bánat	46
A hangjáról	47
A szeméről	48
Róla s végül magamról	49
Cica-vers	50
Esti búcsú	51
Elköszönt a nyár	52
Eltévedtek verseim	53
szimbolikus álmom	54
Hű szavak	56
Rajongó vers	57
Tempo di menuetto	58
Dukai Takács Juditnak	59
Aki volt és aki lenne	60
Gellérthegy boszorkány	61
Mindegy	62
Dér	63
Óvatúnő kocsik titka	64
Galopp	65
Öhajtozás az elment év után	67
2/ers posthume	68
Falálkozás	69
Reménytelenség fokán	70
Ráolvasás	71
Remeteének	72
Csendélet üveg alatt	73
Favasz szől	74
ánynak így kell	75
zelid platánok alatt	76
ha valaki így írna	77
A gondolat	78
Nyárfa	79
trófák lelkeim halottjáról	80
Áldásba fult átok	81

A NYUGAT

KIADÁSÁBAN MEGJELENTEK:

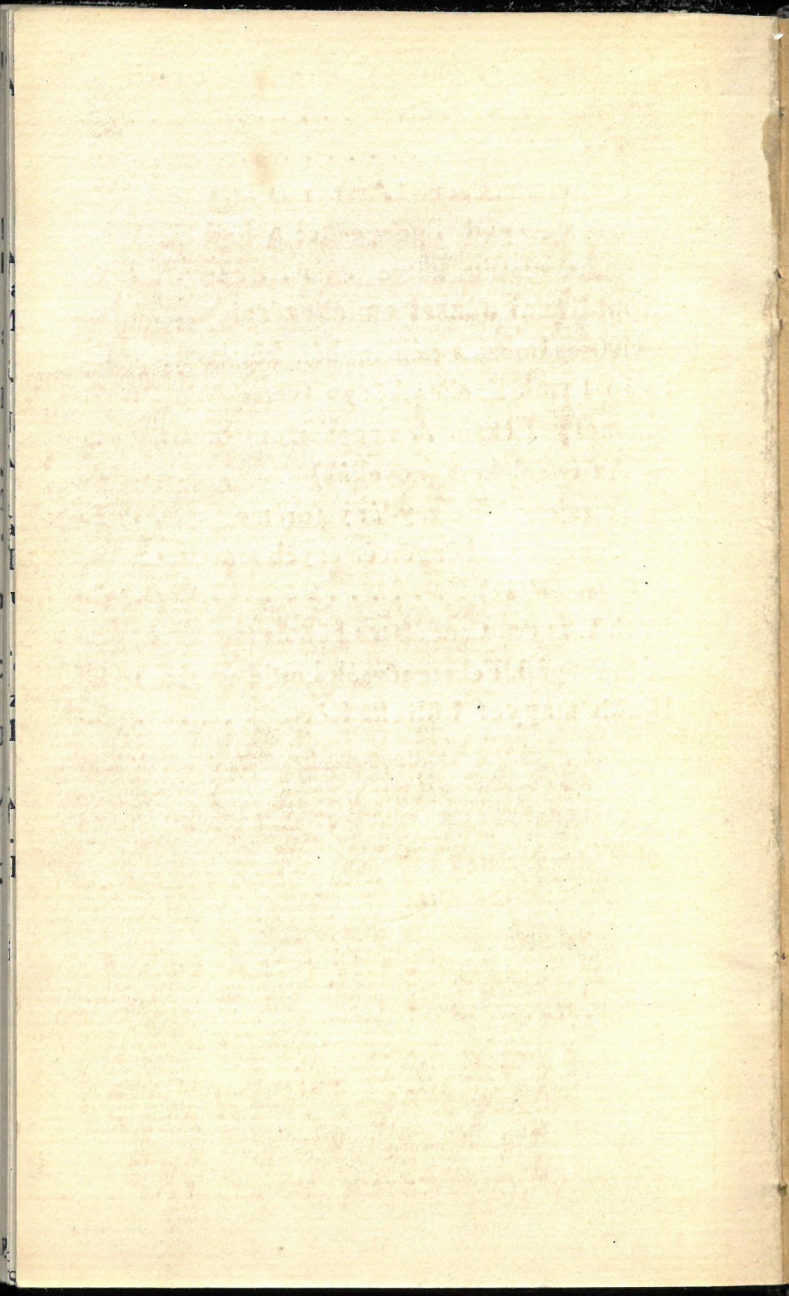
Ady Endre. A minden titkok verseiből	3.—
— A menekülő Élet (legújabb versei)	3.50
— Gyűjtemény Ady Endre verseiből, kötve	1.20
— Így is történhetik (novellák)	3.—
— Vallomások és tanulmányok	1.—
— Szeretném, ha szeretnének (versek)	3.—
— Vér és arany (versek)	3.—
Ambrus Zoltán. Kultura füzértánccal	3.—
Az Árva Mariska napjai	3.—
— Ugyanaz, kötve	5.—
Babits Mihály. Herceg, hátha megjön a tél is (versek)	3.—
Balázs Béla. A vándor énekel (versek)	2.—
— Miszteriumok	3.—
Bárdos Artur. Új színpad	2.50
Biró Lajos. Családi tűzhely (három egy- felvonásos)	2.50
Csáth Géza. Délutáni álmok (novellák)	3.—
Elek Artur. Poe Edgar	3.—
Faragó Miksa. A Kossuth bankok kora	10.—
Feleki Géza. Könyvek, képek, évek.	
Fenyő Miksa. Casanova	2.40

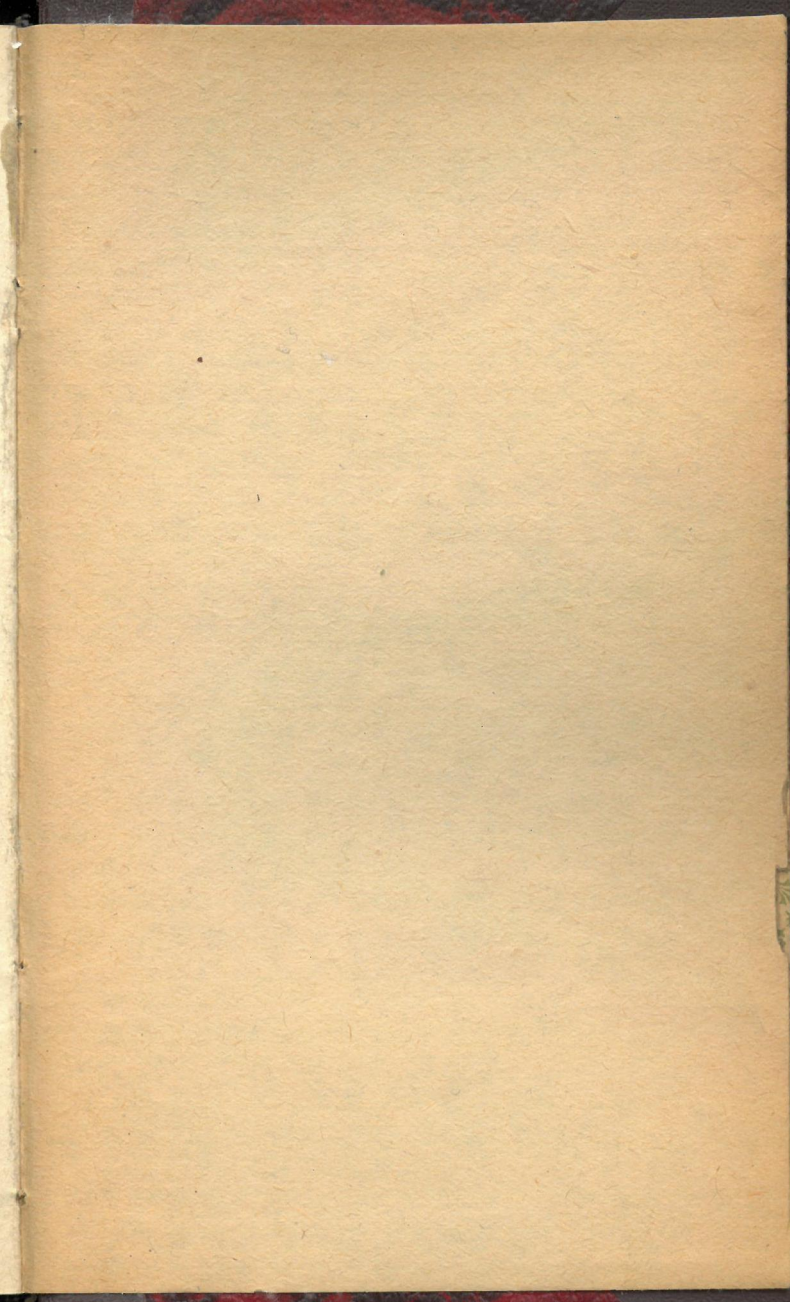
Illért Oszkár. A deltánál (versek) . . .	2.50	kor.
Ofélia térdein (versek)	2.—	„
Rubens Asszonya. Új himnuszok a szerelemhez (versek)	2.—	„
Állás Imre. Egy letűnt nemzedék . . .	12.—	„
Árvány Lajos. Én és a könyvek	3.—	„
Áltai Jenő. Az utolsó bohém (regény) .	3.—	„
Árlok, színésznők és más csirkefogók .	3.—	„
Kis meséskönyv	3.—	„
Versei	3.50	„
Ánotus. Kisérletek	4.—	„
Színházi dolgok, kötve	1.20	„
Ábos Ede. Damajanti (novellák)	3.—	„
Áffka Margit. Csendes válságok (novellák)	4.—	„
Árinthy Frigyes. Esik a hó	3.—	„
Ármény Simon. Lamentációk (versek) .	2.—	„
Ábor Tamás. Aranyhaju Rózsika	5.—	„
Álúdy Gyula. Szindbád ifjusága	4.—	„
Ányi Sarolta. Ajándék (versek)	2.50	„
Ángyel Géza. Véletlenek (novellák) . .	3.—	„
Ángyel Menyhért. Taifun (dráma) . . .	2.50	„
Ásznai Anna. Hazajáró versek	2.—	„
Áricz Zsigmond. Az isten háta mögött (regény)	4.—	„
Harmatos rózsa (regény)	4.60	„
Hét krajcár (novellák)	3.—	„
Falu (három egyfelvonásos)	3.—	„
Sárarany (regény)	5.—	„
Sári bíró (szinmű)	2.50	„

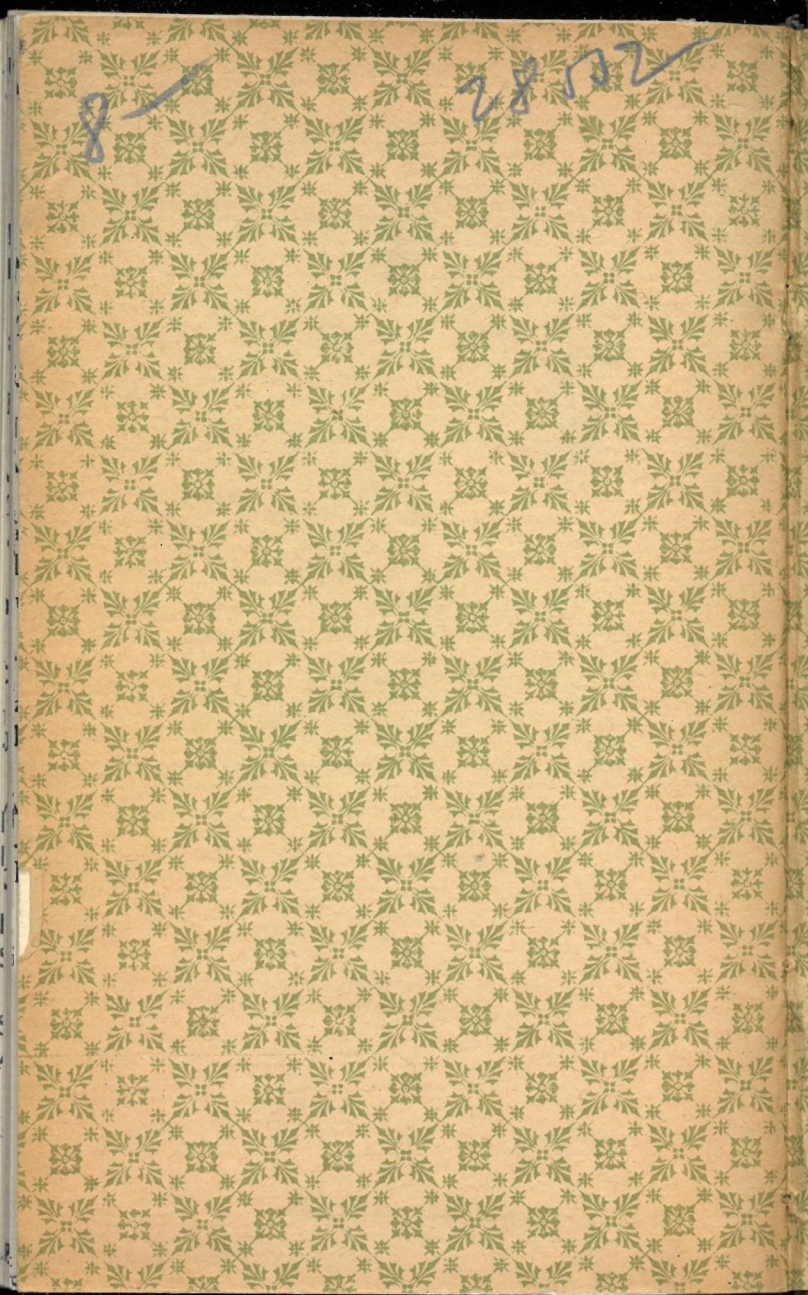
Móricz Zsigmond. Összes állatmeséi, illusztrálva, kötve	6.—	ke
— Tavaszi szél	4.—	,
Nagy Zoltán. Csend! Aranymadár (versek)	2.50	,
Pásztor Árpád. Budapesttől a föld körül Budapestig, kötve	6.—	,
Rippl-Rónai József emlékezései	4.—	,
— 100 számozott példányból, kötve	12.—	,
Szép Ernő. Énekes könyv (versek)	2.—	,
Szomory Dezső. A nagyasszony (dráma)	5.—	,
— Az isteni kert (novellák)	4.—	,
— A rajongó Bolzay-lány (dráma)	3.—	,
— Ünnepek a Dühögőn és egyéb szerelmek (novellák)	3.—	,
Tóth Wanda. Csodálatos köntös (novellák)	3.—	,
Tóth Árpád. Fekete rózsák kertje (versek)	2.50	,
Újabb magyar költők. Kötve	3.—	,

90 274

Vörösmarty Mihály Megyei Könyvtár

Székesfehérvár

3 010002 049126

RO3

